

hallga

Veréb Árnika* 41

a falvakat a legördülő kövek
és a meggyűlt esővíz mosta ki
a halak játékos alagutakat fúrtak
ebből lettek a szobák
a vízen úszó jégszigetekre
fonalas gomba és moha tapadt
ezt ették a kicsi rákok
ha valaki fülét a jégre tapasztotta
hallhatta hogyan nő a moha
és hogyan énekel a víz
akár egy magányos únő
de nem volt még senki
akinek füle lett volna erre
így a víz
máshol talált utat magának

akkor emberek jöttek

egymás mellé kuporodtak
duruzsolt körülöttük az ima
miután felkeltek
kitérdelt meder maradt utánuk
abban tárolták a mezei szerszámokat
alkonyatkor az ablakokba
tüzeket raktak hogy emlékezzenek
merre kell hazatérni
a két falu egymást nézte
közöttük völgy
lovak éltek a susnya árnyaiban
az emberek sorra elnevezték őket
nem tudták hogy már van nevük
és kérték
törjék meg a föld poros hátát
engedjék maguk fölé az embert
és a lovak egy darabig
úgy is tettek mint akiktől
lehet ilyesmit kérni

egy nap a távolban meghasadt valami
szikla hegy vagy jég
nem voltak előjelek és nem volt bűn
42 ettől az emberekben is valami meghasadt
két napig nem bújtak elő házaikból
és a tüzeket is leoltották
dédelgették a hasadást
mire előmerészkedtek
a kitérdelt mederbe
visszatért a víz

* A Vértes Agorája és az *Új Forrás* folyóirat közös, *Elcsendesülés* témakörben meghirdetett pályázatának első helyezettje. A zsűri tagjai: Győrfly Ákos, Sopotnik Zoltán és Papp Máté.)

zúgó

miután visszatért a víz
a hideg levegő vékony hárttyát
feszített a színére
a mohaszálak kinyújtóztatták a fonalaik
de azokat megtörte a rohanás
és a zúzott jég alatt
megkavarodtak az éhes rákok
a lovak kövérré itták magukat
szájukban az alvóhelyükre
vitték az átlátszó táblákat
nedves lett foguk körül
a puha bőr
reggelre megmerevedett a válluk és a nyakuk
mintha mindig látnának valakit jobbra
maguk mögött de csak a folyó duzzadt
zúgó hangja szétterült a völgyben
felkapaszkodott a hegyek oldalán
és nem hagyta aludni a falvakat
ezután az emberek ha meg akarták járni
a maguk közti távolságot
sosem mentek a völgyön át
és egy idő után elfelejtették a neveket
melyekkel a lovaknak parancsoltak
tudták hogy nem urai többé a völgynek

ha valaki mégis lemerészkedett
mert mindig van valaki
csak három hold után került meg
arcán megduzzadt a bőr
mintha megcsapta volna a csipke
kirajzolódtak a bogyók
és a recés levelek az orra körül
megnyúltak a fogai mint egy lónak
azóta is mormognak
neveket melyeket senki se ért

43

tavasza olvadásnak indul a jég
éjjel a völgyben ködként terül szét
gyapjas és fehér világít a sötétben
tűlpartján hunyorognak a másik falu tüzei
és hívják azokat akik nem leltek még otthonra

csönd

a gyapjú ködben nincs csobbanás
a gyerekest fehér és kemény
habos világít rajta a piros úszódressz
nem lehet tudni van e benne elég erő
hogy átérjen csak az apja félelme
konganak a harangok
amikor mi az ablakokban hagytuk a tüzeket
ő még mindig a tenyerén tartja
mutatja az utat a habnak
hallgatja a hörgést ahogy feszíti magát a kicsiny test
a fény követi az egyenetlen csapásokat
mert át lehet úszni a köd másik oldalára
de nem marad már erő
visszafelé is megtenni az utat

44 a köd hajnalra eltakarja a hegyeket
már nem látni a másik falu tüzeit
kioltotta a tenger
lovak dobognak a fenéken
és akik jártak odalent
rezegtetik az ujjaikat
arcukon meghasasodnak
a csipke nyomai és egyre csak mondják
miközben sorra leheverednek a folyó medrében
csak mormogják
talpuk és fejük egymásba simul

akkor elmennek az emberek

a zúgó folyó lelassul a sok csipkétől
a többnapos esőtől szétterül és meggyűl
a vízen úszó jégszigetekre
fonalas gomba és moha tapad
azt eszik a kicsi rákok
ha valakinek lenne füle
rátapadhatna ő is a jégre
és hallhatná hogyan nő a moha
és hogyan énekel a víz
akár a magányos únő